

[Knud Kristensen.]

lægger hen, gennem Formueskatten, og det i et stigende Tempo, efterhaanden som man forhøjer denne Formueskat. Jeg henstiller, om der ikke paa dem, der altid befinder sig i Linien: Kan de betale eller ikke, har de Raad til det eller ikke, er de velhavende eller ikke? kunde anlægges den samme Betragtning, som Lovforslaget anlægger over for Selskaber, nemlig at det, det gælder om, er at konsolidere, at lægge hen, saa at der bliver Midler til Raadighed til Udvidelse og til Imødegaaelse af trange Tider. Det tror jeg er den rigtige Betragtning at lægge til Grund.

Angaaende § 37 ønsker jeg at sige, at vi er Modstandere af Bestemmelsen om, at Skatten ikke skal fradrages. Vi indrømmer, at det i enkelte Tilfælde kan virke uheldigt, men man kan ikke af Hensyn til Enkelttilfælde gaa til en Ændring, som virker uheldigt over for de almindelige Skatteydere, som er de fleste. Skatten er en Driftsudgift, som efter vor Formening bør kunne fradrages ligesom andre Driftsudgifter. Man har anført — og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa det samme —, at under sidste Krig var der heller ingen Fradragsret for Ekstraskatter. Jeg synes ikke, at man kan sammenligne de to Ting. Vel har vi Krig ogsaa nu, som vi havde det dengang, men dengang var der en saadan økonomisk Tilstand her i Landet, at Indtægterne gik kolossalt op. Der var dengang en saa betydelig Indtægtsstigning og derfor ogsaa en saa stor Formuestigning, at de Skattefradrag, der eventuelt kunde blive Tale om, vilde have virket kolossalt over for den almindelige jævne Indtægt. Men Indtægtsforholdene under den nuværende Krig synes mig ikke at have forrykket Forholdene saadan, at man kan sige, det nu er de ekstraordinært store Indtægter og forøgede Fortjenestemuligheder, der præger Samfundet og derfor kan give Mulighed for de samme Skatteregler, som var gældende dengang, altsaa heller ikke til Fradragsrettens Bortfald.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at vi anbefaler, at Lovforslaget føres i et Udvalg til videre Behandling der.

Korsgaard: Man staar her over for en meget betydelig Skattelovgivning. Det giver sig bl. a. paa Tilhørerpladserne Udtryk i, at der næsten ingen er — i hvert Fald ikke i de reserverede Loger. Dette kan jo i nogen Grad vække til Eftertanke — om der nemlig der bagved skulde ligge den Tanke:

Hvad betyder det egentlig, det, vi vedtager her i den danske Rigsdag i Øjeblikket, nu hvor Kræfter, som vi jo alle er bekendt med, er sluppet løs! — Men Livet skal nu engang gaa sin Gang, og Rigsdagsvirksomheden altsaa ogsaa.

Det Lovforslag, vi her behandler, gaar ud paa at skaffe mange Penge. Til hvad? Til at dække et formodet Underskud. Nu er det jo noget ualmindeligt, at man ikke i Statslovgivningen gaar den Vej først at skønne over, om man har Brug for det, og saa derefter at udskrive Skatterne. Men her er man altsaa gaaet den Vej, at man har sagt: Vi skønner, at der vil komme en stor Merudgift, og saa udskriver vi et vist Beløb i Skat. Og dette Beløb foreslaar man saa at man skal kunne forhøje eller formindske — der er ikke mange, der vil tro det sidste —, efter som Forholdene udvikler sig, efter som nu engang Finanslovens Tal stiller sig.

Det er en Fremgangsmaade, som mit Parti ikke synes om. Vi vil først have Regningen, saa at vi nogenlunde kan danne os et Begreb om, hvad det er Pengene skal bruges til, af hvad Art Udgifterne er, ogsaa fordi vi ikke uden videre kan gaa ind for, at enhver Udgift i Øjeblikket bør afholdes gennem Skat; der kan jo saare vel ogsaa være Tale om, at der kunde være Grundlag for at afholde den ved Laan. Men naar vi, som sagt, overhovedet ikke faar Lejlighed til at skønne over, hvad det er for Udgifter, Ministeren vil bruge Pengene til, ja, saa er vi ogsaa ude af Stand til at sige, om vi vil finde det rimeligt, at en Del af Pengene fremskaffes gennem Laan.

Vi er ogsaa — det er jo temmelig selvfølgelig — imod Lovens Harmonikavirksomhed, som vedrører den personlige Beskatning. Vi nærer den Tro, at det er tvivlsomt, det er grundlovsmedholdeligt gennem en saadan Harmonikavirksomhed at lovgive paa Finansloven næsten automatisk. Jeg vilde dog formode, at der kunde blive Tale om saa voldsomme Udsving i Udgifter, at den højtærede Finansminister ikke vilde finde det rimeligt at udtrække denne Harmonika i en saadan Grad, at den, hvis det overhovedet var muligt, kunde give Dækning. Der maatte dog vel komme en Grænse for de Procenter, man mener at kunne lægge paa. Tænk Dem blot en 5-6-Dobling af Udgifterne — hvem ved, hvad vi kan komme ud for? —, der er vel ikke ret mange Mennesker, der kunde tænke sig, at saa formidable Beløb kunde tages gennem Skattelovgivning. Som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen allerede har sagt, kan Flertallet med den Magt, det har, og som det jo synes